

VOLKER KUTSCHER • **Rath**

VOLKER KUTSCHER 1962 doğumlu. Alman dili ve edebiyatı, felsefe ve tarih öğrenimi gördü. Gazetecilik yaptı. İlk polisiye romanını 1995'te Christian Schnalke'yle beraber yazdı, bunu biri yine aynı yazarla ortak olmak üzere iki roman daha izledi. Tanınmasını sağlayan, 2007'de çıkan *Islak Balık* oldu (Cem Sey çevirisi) 2017'de, bu kitabın kahramanı Gereon Rath'ın ikinci vakasını ele alan *Sessiz Ölüm* (Gülçin Wilhelm çevirisi) 2018'de, üçüncü vaka *Goldstein* (Cem Sey çevirisi) ve dördüncü vaka *Vaterland Dosyası* (Gülçin Wilhelm çevirisi) 2019'da, beşinci vaka *Mart Şehitleri* (Cem Sey çevirisi) 2021'de, altıncı vaka *Lunapark* (Gülçin Wilhelm çevirisi) 2021'de, yedinci vaka *Marlow* (Cem Sey çevirisi) 2023'te, sekizinci vaka *Olimpiyat* (Gülçin Wilhelm çevirisi) 2023'te, dokuzuncu vaka *Transatlantik* (Cem Sey çevirisi) 2025'te İletişim tarafından yayımlandı. *Rath*, bu diziyi sona erdiren onuncu ve son romandır. Gereon Rath'ın "vakalarına" dayanarak çekilen "Babylon Berlin" adlı dizi, dünya çapında ün kazandı.

Rath. Der zehnte Rath-Roman

© Piper Verlag GmbH, Münih/Berlin

Bu kitabın yayın hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

İletişim Yayınları 3709 • Dünya Edebiyatı 352

ISBN-13: 978-975-05-4000-4

© 2026 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2026, İstanbul

DİZİ YAYIN YÖNETMENİ Murat Belge

YAYINA HAZIRLAYAN Tanıl Bora

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnu Abbas

DÜZELTİ Berfin İnan

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44870

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6/41

Bağcılar 34218 İstanbul · Tel: 212.445 32 38

CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6

Bağcılar 34218 İstanbul · Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

VOLKER KUTSCHER

Rath

Gereon Rath'ın Onuncu Vakası

Rath

Der zehnte Rath-Roman

ÇEVİREN *Gülçin Wilhelm*

Aksi belirtilmedikçe tüm dipnotlar çevirmene aittir.

Hayat böyledir.

KURT VONNEGUT, MEZBAHA NO. 5
VEYA ÇOCUKLARIN HAÇLI SEFERİ

Prolog

Berlin, 16 Eylül 1938

Ağaçların tepeleri. Fonda alabildiğine gri gökyüzü, ağaç tepeleri tekdüze bir şekilde birer birer önlerinden geçiyor. Hannah başını hafif sağa çevirince otomobilin arka camından bir bir süzöldüklerini görüyor. Ancak o zaman kendisini bir anlığına özgür hissediyor – hiç de özgür olmadığı halde; hareket ettirebildiği tek organı başı. Diğerlerini Scholtens denen bakıcı sedyeye o kadar sıkı bağlamış ki, şoförün aşırı hızla döndüğü virajlarda dahi en ufak bir gevşeme hissedilmiyor. O durumlarda Hannah'nın tek hissettiği şey etine daha da fazla batan kemerler.

Dışarıda, ciddi ciddi dışarıda. Günün birinde Wittenau akıl hastanesinin duvarlarının dışına çıkabileceğini hiç düşünmemişti, ancak ölüsü çıkardı sanki oradan. Pencerenin, gökyüzünün ve ağaçların önünde şişko sağlıkçının yüzü beton yoldaki sarsıntılarla sallanıp duruyor. Hannah'ya nereye gittiklerini söylemediler, hiçbir zaman söylemezler ya zaten, buna mecbur da değiller. Hasta olup olmadıklarına veya başka herhangi başka bir neden var mı diye bakmadan Dalldorf'daki geri zekâlıları hep götürdükleri Humboldt Hastanesi'ne gidiyorlar işte.

O da biliyor bunu, çünkü kendisi de bir kere düşmüştü oraya. Bir 5 Mayıs'tı, oğlunun doğum günü olduğundan tarihi hatırlıyordu. Hannah beş ay boyunca gebeliğini gizleyebilmişti, ondan

sonra alamazlardı bebeğini artık. Hep yaptıkları bir şeydi bu çünkü.

Almak.

Yine de oğlanı almışlardı elinden onu doğurur doğurmaz. Çığlıklarını duymuştu, bütün doğumhanede yankılanmıştı oğlunun bağırsıkları, güçlü oğlunun. Demeye kalmamış alıp götürmüşlerdi bebeğini. Hannah'nın o anda hissettiği ve doğum sancısından daha da şiddetli acı, doğum sancısını çoktan unuttuğu şu an bile hâlâ yüreğinde. Zaten içine işleyen tek acı o, diğerleri takındığı zırha çarpıp kayıp gidiyor.

Bu acıyla iç içe, ona teselli ve destek veren bir de zafer duygusu var: Bir parçası dışarıda; yaşamının geri kalan kısmını geçireceği bu hastanenin dışında. O burada olmak zorunda değil, o dışarıda. Friedrich. Oğluna hangi isimle hitap edeceklerini bilmeden ona koyduğu isim bu. Hiç de umurunda değil ona hangi isimle hitap edecekleri, Hannah için oğlu her zaman Friedrich olarak kalacak. Babası gibi.

Bir gün tekrar özgürlüğüne kavuşma fikrini aslında çoktan aklından savmıştı. Dalldorf'da tekrar geçirdiği her gün bu umut giderek azalmıştı. Birçok kez kaçmıştı. Yıllar önce, ilk seferinde, o kadar kolay olmuştu ki bu. Gelgelelim Fritze onu silah zoruyla kurtarmaya kalktığı günden itibaren kontrol sıkılaştırılmıştı.

Fritze. Kim bilir neler gelmişti başına, büyük olasılıkla hapis-teydi. Hannah'nın hiçbir şeyden haberi yoktu ki. Kimseyi almıyorlardı içeri, tam bir yıldır geri zekâlılar ve Dalldorf bakıcıları dışında bir Tanrı'nın kulunu görmemişti.

Tımarhane kesinlike cezaevinden kötü, Hannah bunu çok iyi biliyor, ikisini de tanıyor çünkü. Zamanın büyük bir kısmını yatağa bağlı, hiç kıpırdamadan geçiriyor. Hatta gündüzleri bile. Biraz bacaklarını hareket ettirmesine veya tuvalete gitmesine izin verdiklerinde en az iki iri kıyım bakıcı veriyorlar yanına. Scholtens'i koşmuyorlar bu işe, ödleğin teki o. O ancak Hannah'nın korumasız olduğu durumlarda ona yanaşabiliyor. Gece yarısı, kimse görmeden, Hannah deri kemerlerin cenderesinde çaresiz çırpınıp dururken.

Hannah, o aşağılık herifin kendisini Friedrich'in babası zannet-

tiğinden emin. Bu doğru değil tabii. Hannah ne şekilde, ne zaman hamile kaldığını o kadar iyi biliyor ki. Çetenin elebaşı onu polise gammazlamadan önce Fritze'yle birlikte özgürce geçirdikleri son gece olmuştu her şey.

Ama bakıcı Scholtens bunu bilmiyor. Hannah o yüzden sevinde o herifin parmağı olduğunu, hastane yönetimiyle görüşüp her şeyi onun ayarladığını düşünüyor. Zaten başka kim olacak?

Nitekim başhemşire Ingeborg, *kalıtsal hastalıkların önlenmesine ilişkin kanunun 1 ila 3. fıkralarına göre kısırlık tedavisi için* Müdür Waetzoldt imzalı ve Wedding İlçesi Veraset Mahkemesi onaylı başvuruyu kendisine uzattığında Hannah bunun ne anlama geldiğini hemen çakmıştı. Damga daha bir gün önce vurulmuştu. En tepede daktiloyla yazılmış Hannah Singer ismi, onun hemen altında ise gerekçe yer alıyordu: *Şahıs paranoid şizofreni hastasıdır.*

Başhemşire Ingeborg, Hannah'nın bu teşhisi doğrulaması tasarlanan sinir nöbetini tahmin etmişti tabii. Hannah'yı tutan iki bakıcı, Wittenau'nun en güçlü kuvvetli elemanlarıydı. Hannah'yı dize getirmeleri zor olmamıştı. Sonra bir ara damarına bir ilaç enjekte etmişler, Hannah bağırıp çağırmayı, kemerleri çekiştirmeyi bırakmıştı. Hemen ardından ambulans yanaşmış, kemerleri iyice sıkıldığı için Hannah'nın canını acıtan bakıcı Sholtens'in de bizzat katılımla beş kişi beraber Hannah'yı sedyeye yerleştirmişti.

Scholtens, Hanna'yı sedyeye ambulansa koyan sağlıkçılara, "Singer tehlikelidir, aman dikkatli olun," demeyi de ihmal etmemişti.

Ancak sağlıkçıların pek umurunda değildi bu uyarı. Hannah'yı gözünden ayırmaması gereken arkadaki şişko kafasını kaldırıp bakmıyordu bile, bunlar rutin işlerdi onun için.

Hannah için hiç de öyle değildi ama.

Merhum gazi Heinz Singer'in deli kızı Hannah Singer'in dünyaya bir çocuk daha getirmesinin önüne geçilecekti.

İşin tek bir iyi yanı vardı: O da, delinin önce tımarhaneden çıkarılmasıydı. Bu belki Hannah'nın özgürlüğüne kavuşması için son fırsattı. Hastane tımarhane değildi, dolayısıyla fiilen dışarıdaydı, yani ilk adım atılmıştı. Ve önünde sonunda söz konusu müdahale için kemerleri de gevşeteceklerdi.

Ambulans yavaşlıyor ve son virajı dönüyor. Camdan görülen artık ağaçlar değil, kahverengi sıvalı bir dış cephe. Araba fren yapıyor. Ardından arka kapı açılıyor, içerisi aydınlanıyor. Şişko kapıyı açıp dışarı fırlıyor.

“Rahat durdu mu?”

Şoför bunu soran.

“Sorun çıkarmadı,” diyor şişko. “Abarttılar yine. Çelimsiz bir şey. Niyeyse tımarhanede vahşi bir hayvanmış gibi söz ediyorlar ondan.”

Hannah'nın burnuna sigara kokusu geliyor. Derken yabancı bir ses çalınıyor kulağına.

“Ne oluyor burada? Sigaranızı molada içersiniz Sobotka, hastanın yanında değil!”

“Affedersiniz doktor bey, sonuçta Dalldorf'tan getirdik bunu.”

“Ee? Onlar hastadan sayılıyor mu?”

“Haklısınız.”

“Hanımefendiyi arabadan indirin önce bir. Sigarayı da söndürün. Birazdan yakarsınız yine.”

Sedye hareket ediyor, Hannah araçtan indiriliyor. Üç beyaz önlüklü adam görüyor, ikisi ona buraya kadar eşlik edenler, üçüncüsü üzerine eğilmiş yaşlı birisi. Dostça bir yüz ifadesi var.

“Günaydın,” diyor adam. “Ben Doktor Eck. Erwin Liek Hastanesi'ndesiniz. Sakın korkmayın, size gözümüz gibi bakacağız.”

Hannah bir şey demiyor. Dalldorf'a getirildiği günden beri hiç konuşmamıştı zaten. Kimseyle. Ağzını açtığı anda bağırıyordu sadece, kulakları sağır eden çığlıklar atıyordu. Deli olmanın faydalarıydı işte bu: İstedliğini yapıyordun.

Şoför sigarayla işaretparmağı ile başparmağının arasında tükürükle söndürüyor. Ardından doktora bir tomar kâğıt uzatıyor.

“Ovariektomi isteniyor,” diyor.

Doktor alnını buruşturup kâğıtları gözden geçiriyor. “Hasta müdahalenin niteliği ve sonuçları hakkında bilgilendirildi mi?” diye soruyor ve Hannah'ya bakıyor. Hannah susuyor.

“Tımarhanede yapıldı,” diyor şoför. “Hem bilgilendirecek ne var ki? Bu deli. Konuşmayı bile bilmiyor. Tek bildiği şey bağırarak, çığlık atmak. Böylelerinin tabii çocuk doğurmaması lazım.”